

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

HOOFDREDACTEUR: R. R. M. ROSEN JACOBSON. GRIFFIER: E. F. BOON. REDACTEUREN: A. VAN DOORNINCK, R. VERLOREN VAN THEMAAT, G. W. KOOPMAN, T. KOMOR, H. R. S. TIJSSENS.

VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25

ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 6
11e JAARGANG VRIJDAG 21 DECEMBER 1934 16 BLZ. No. 14

KERSTNUMMER

DELFTSCHE SCHOUW

Van witte wegen, door witte streken
Is de Kerstman afgeweken;
Uren loopt hij reeds te vloeken
En naar het rechte pad te zoeken;
De sneeuw blijft hem de weg versperren;

Met de zak vol hulst en sterren
— Ze drukken op zijn rug als lood —
Neus en wang van koude rood,
Zwalkt hij als een schip in nood.

Maar in 't nachtelijk halfduister
Hoort hij engelengefluister
't Voert hem naar een herbergstal,
Scheefgezakt en in verval,
De stoep vol bloed van Reunisten,
Die hun houding niet meer wisten.

In 't portaal is hij gestruikeld,
Over een Bergh van vleesch geduikeld;
Deze sleept zijn lichaamsbaal
Verder tot de middenzaal.

Door de open toegangsdeuren
Walmen zware kegelgeuren
Als een kerk vol hottentotten
Ligt het heele corps te rotten.

Hoevell, het meest gestorven lijk
Plant zich voort tot aan den dijk
Boetje met zijn liefste snoetje,
Speelt met Roel's verstukte voetje.
Laga achter kaarsjes zit,
Wachtend op haar nieuwe lid
Schuurtje leurt het Laga-lied
't Bestuurtje nauwlijks wakker schiet.

Telders brult hard door de zalen:
„Ik wil die boete niet betalen”
Zeven lijken voor 't buffet
Voor een ganzenbord vol vet.

Thijs, dat moeten we vermelde,
Droomde klef van v. d. Velde
Es ligt in een hoek te ronken
Nog van 't Sinterklaasfeest dronken
Gitta fleemt: „Ga met mij mee,
Je bent mijn sweetheart-cavalier”.

Halang, over 't paard getild
Gevallen nog van geldzucht rilt
Blijdesteintje's zonnestraal
Verlicht slechts schaars 't bedompt lokaal.

Sling, de buik vol goelah djawa,
Droomt van zijn geboorte-sawah.

Nu het volk zijn leiders mist
Hel-jan in de bloemkool bist.

Theo raapt zijn moed bijeen
Blijkt nu plots weer snel ter been
Kerstman hinnikt als een paard
Van den Bergh rukt aan zijn baard
„Wel verdomme,” brult nu Theo,
„Deze vuige schurk heet Leo.”

MET DE RUGBY-CLUB NAAR LONDEN.

II.

De volgende ochtend om 9 uur zit het gezelschap te ontbijten en laat zich de „porridge” en „eggs and bacon” goed smaken. We hebben haast: even later staan we buiten. Het kleine beetje zon van de vorige dag is verdronken in de lichte „fog” van heden. De stad maakt een grauwe, doch zeer levendige indruk. Lange rijen bus- en tram-coaches domineeren boven het bedrijvig verkeer van taxi's, baby-autotjes en dergelijke motorwagens. Andere tractie komt hier nauwelijks voor. 't Verkeer „ratelt” dan ook niet, het bromt, snort, bruist aan ons voorbij. Bij de Underground nemen wij kaartjes en laten ons de roltrap afdalen. Dan hollen we beurtelings naar rechts en naar links. Uit het donkere hol aan 't einde van het perron dondert het onheilspellend. Een winddruk perst langs ons heen en ontsnapt door de corridor. Uit het zwart van de spelonk trekken twee felle lichten een slangvormig gevaarte voor onze voeten. Automatisch schuiven de deuren open. We stappen in. De deur schuift dicht. Rustig, als door het Noodlot gevoerd, onafhankelijk van eigen wil of wensch zoo is hier de geheele beweging. Even onafhankelijk van ons denken schuift het perron van ons weg. Op enkele centimeters achter het venster gieren buisleidingen en wanden voorbij. Je voelt je aan de techniek overgeleverd. Een lichtvlek: Volgende halte. Het schijnsel remt. Roldeuren. Menschen stappen uit, stappen in. Roldeuren. Zoemend dreunen we weer in 't duister. 't Geheel is als een oude geluidsfilm. In het heldere licht worden onze zinnen en zintuigen gevangen door de handeling. In het donkere gedeelte herkrijgen onze gedachten even hun vrijheid en projecteeren hun lichte letters op de zwarte achtergrond. Nauwelijks is de tekst tot ons doorgedrongen of wij vliegen een nieuw beeld, een luisterrijk waanbeeld, tegemoet. Stoppen — kijken — beleven. Voort razen wij weer. Plots een kruisstation. Overstappen. Trapje op, trapje af. Langs aanwijsborden en lichtsignalen. Weer een onwezenlijk verlicht perron. Weer een glinsterende rups uit het oneindige. Zoo komen we eindelijk aan het Victoria-station. Een wereld is ons een enkele minuten voorbijgeraasd.

Ietwat verdwaasd staan wij weer in de groote lichte ruimte van een kolossaal station. Ieder perron heeft zijn eigen contrôle. 't Voorplein is een winkelhal. Eindelijk zitten we in een trein en voelen de rust van het daglicht zonder ons aan de voortgang te storen. Op het juiste station vergeten we over te stappen. Met veel vertraging bereiken we eindelijk Beckenham-hill. Na een korte wandeling en hartelijke ontvangst door de Old Dunstonians: snel verkleeden. Als we dan op het glooiende terrein staan voelen wij onze vermoeidheid en kreupele ledematen sterker dan ooit. De scherpe werkelijkheid van een volgende nederlaag bedreigt ons met een stortbad van ontgoocheling. Vrijwel met de moed der wanhoop scoren we op 't laatst onze eenige try. Dan komt het einde en beseffen wij weer schandelijk te hebben verloren. Na eenige wonderlijke vriendschapsbetuigingen van onze gasten hervinden wij onze kalmte in het groote, heete cementen familiebad, waarin vriend en tegenstander tezamen zijn modderigheid verwascht. Het prikkelend-warme water is een weldaad voor 't vermoeide lichaam. Een koude douche na afloop herstelt de vitaliteit.

Als ik de kleedkamer verlaat zie ik een zware figuur dommelend in het badi zitten. Een breede rand vettige vuiligheid markeert de waterstand. op zijn breede borst. Ertegenaan kleven lucifersstokjes en haartjes: uit het geheel spreekt een absolute rust.

Na een goede lunch, begeleid door vele hartelijke redevoeringen, begeven wij ons per bus-coach naar het station van Blackheath, alwaar de kolossale rugbygaven van een welopgekweekte sportgeneratie ons in verbazing brengen bij een wedstrijd Blackheath R. F. C.—Leicester R. F. C. Na deze wedstrijd keeren wij, zooals wij gekomen zijn, terug naar het clubgebouw van de Old Dunstonians, alwaar wij na een gezellige „borrel” een gemeenschappelijk avondmaal nuttigen. De avond passeert voor de meesten geheel in het clubgebouw onder het genot van veel gastvrijheid en nog meer gezang.

Na een hartelijk afscheid van onze werkelijk eminente gastheeren onderneemt de kern van het gezelschap de terugkeer naar de stad. Vanaf dit oogenblik begint voor verreweg de meeste leden van het gezelschap een individueele tijdpassering in Londen en omgeving. Alle beschrijving van de persoonlijke belevenissen van de deelnemers ontsnapt alzoo geheel aan de

'T STOEPJE

Mijnheer van Hasselt,

Het feit, dat U op mijn recentie van het Heerenconcert nog eens critiek hebt geleverd, zal, vooral daar U bestuurslid van ons muziekgezelschap bent, het enthousiasme voor musiceren onder de Corps-leden nog eens extra hebben aangewakkerd, na de beschouwing, die aan mijn eigenlijke recentie voorafging. Ik kan U daarvoor slechts dankbaar zijn!

Maar nu het volgende:

Laat ons eens aannemen, dat Uw interessante mededeeling, dat alle vioolsonates van Haydn, Mozart en Beethoven (op enkele na) zijn uitgekomen als „Sonates pour le clavecin (of later „pianoforte”) avec accompagnement de violon” en dito de pianotrio's, juist was, dan zou ik U willen vragen: „Wat dan nog?” Ook U heeft ongetwijfeld opgemerkt, dat bijna iedere delittant in de waan verkeert, dat een viool nu eenmaal een belangrijker instrument is dan een piano en dat daarom, als er sprake is van een stuk, dat geschreven is voor piano en viool, de naam van de pianist op het programma na dien van den violist genoemd wordt en dat dien tengevolge de pianist de begeleidende rol speelt. En nu, Mijnheer van Hasselt, heb ik het ruimschoots voldoende gevonden, om deze dilettanten van hun waandenkbeeld af te helpen met de eenvoudige mededeeling, dat in een vioolsonate in 't algemeen de pianopartij geen ondergeschikte rol speelt en dat er dus in deze sonates geen sprake is van een „begeleiding”. Inderdaad is er bij een aantal vroege Haydn- en Mozartsonates sprake van een z.g. vioolbegeleiding. (Er bestaan op 't gebied van „sonate's” nog veel vreemdsoortiger combinaties, zooals viool + 2 celli en een enkel voorbeeld van piano + orkest, zonder dat men hier te maken heeft met een „pianoconcert”; deze wetenswaardigheden heb ik in een muziekencyclopaedie gevonden). Maar zelfs, mocht U gelijk hebben (wie weet, in welk mooi oud muziekboek U wel niet gebladerd hebt?), dan moet U toegeven — of liever: U weet zelf ook heel goed, dat dat oude „accompagnement” onmogelijk dat kan beteekenen, wat we tegenwoordig onder „begeleiding” verstaan. M. a. w. had ik aan mijn korte, maar noodzakelijke mededeeling nog deze of gene bijzonderheden over sonate's toegevoegd, dan had ik mij bezondigd aan het geven van muziekles in de „Spiegel”; stelt U zich eens even voor, Mijnheer van Hasselt! En nu wil ik U uitleggen, waarom het gewoonweg absurd zou zijn, wanneer ik werkelijk ging trachten, zooals U zich uitdrukte, „de goede en slechte elementen der uitvoerenden van elkaar te scheiden.”

Wanneer wij in Diligentia of Pulchristudio een recital of een concert van deze of gene groote pianist of violist hebben gehoord, dan zijn wij uitermate benieuwd, wat de autoritaire recensent in het dagblad er over schrijft. Men leest dan over rijke toonschakeering”, „en „(on)beheerschte virtuositeit” of bij een zangeres over een „niet vol genoeg getimbreerd, doch uitnemend gecultiveerd orgaan”, en dergelijke meer.

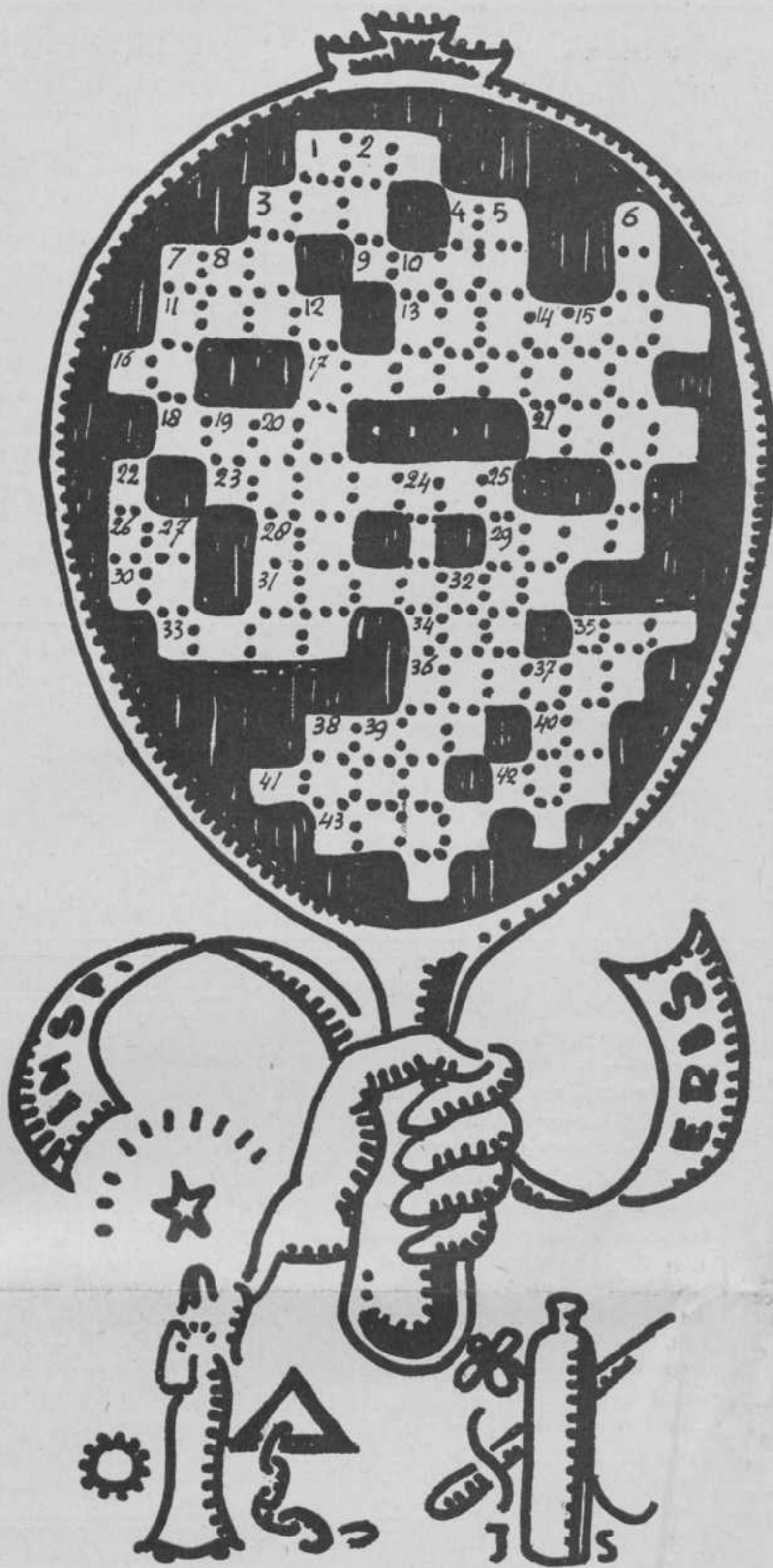
Stelt U zich nu eens voor, dat ik in de „Spiegel” op dezelfde wijze het spel van de vele heeren X, Y, Z, . . . op het Heerenconcert ging analyseeren.

Ik zou dan over Mijnheer D. moeten schrijven: „Hij vergat vele crescendo's en diminuendo's, liet zijn viool te veel vooroverhangen in het Allegro, wat toe te schrijven was aan zijn ontzettende plankenkoorts, kwam echter meer op streek in het Andante, hij herwon zijn zelfvertrouwen, waardoor hij niet onaardig, ook in de hogere posities, op de G- en D-snaar een behoorlijk volle toon wist te produceeren.” Laat staan nog de persoonlijke opvattingen (voorzoover aanwezig) der vele spelers, die zij in hun spel van de resp. componisten lieten blijken. Het is niet moeilijk te realiseren, hoe langdradig, hoe criant vervelend een Heeren-concertrecentie moet worden op die manier. En dat nog wel in de „Spiegel!” Foei! Ten slotte het allerergste: U durft naar aanleiding van een losse opmerking van mij, te constateeren, dat ik van Mozart's kunst niets begrijp! Ik ben hierover op z'n minst gezegd boos. Ik zou U daarom het volgende willen voorstellen: Laten we allebei in de Kerstvacantie dezelfde pianosonate van Mozart instudeeren. Zij mag technisch niet te moeilijk zijn, want het gaat er om, wie van ons beiden Mozart's kunst het best begrijpt. Wij spelen haar dan voor een jury, bestaande uit een persoon, waarover we het nog eens zullen hebben.

E. A. KAUFFMANN.

aard van een algemeene reportage. Slechts valt te vermelden, dat de wederkennismaking met de Nederlandsche drank en spijs het scheiden van onze Engelsche gastheeren en hun omgeving volkomen heeft weten goed te maken.

A. v. D.

Deez' Spiegel stelt de vraag aan
 velen
 Of dat wat men de waarheid noemt
 Door 't Spiegelbeeld van de ver-
 beelding
 Niet soms derzelve blaam ver-
 bloemt.

Goede oplossingen, ingeleverd vóór Zaterdagochtend a.s. 5 uur, komen voor een bijzondere bekroning in aanmerking.

HORIZONTALAAL CONTACT.

1. Helpt — Dora aan een berucht oud Corpsdispuut.
3. Heeft ieder, die denkt deze puzzel te kunnen oplossen.
4. 1% Kelder (nadere informaties in te winnen bij den Heer H. P.
7. Kelder — nog nadere inlichtingen bij Laga).
Verwaterd Corpsdispuut.
9. Voorzien van wonder, verricht het wonderen van anderen en men kan er ook onder zitten.
11. a.s.? schoonzusje? van? de? dijkgraaf?
13. Heeft een feut voor de senaat.
16. Waar B. H. J. c. bs.n zijn te veel aan 3 hor. in kan opbergen.
17. Is Dudok.
18. Woonplaats van Haarman en andere Studs.
21. Is R . senst . . . 1.
23. Woonplaats van 5 en 10 vert.
26. Bijnaam van 10 vert.
28. Bekende stoplap voor kruiswoordpuzzelaars (Nadere inlichtingen bij Barend).
29. Alleen voor belangrijken en verloofden.
30. Leerling van Janus.
31. Mist Eduard.
33. Hellejan . . . als hij beschonken is.
34. Je kunt hem slaan en er op zitten.
35. Diens water laat Be. k. m. over deszelfs akker loopen.
36. Harmonicaspelend deel van Cremer.
38. Wat appeal mist.
40. Nachtpil.
41. Alle begin is moeilijk, behalve onder de maretak.

42. Wat geen enkel corpslid heeft.
43. Mag dit niet aan zijn dochter laten lezen.

VERTICAAL VERBAND.

1. O.D. 83.
2. Spiegelrubriek.
3. Door Pros geplunderd.
4. Societeitsbediende.
5. Afgetreden Redacteur.
6. In welks archief menig eerstejaars trapt.
7. Afzetting in keelholte, reactie op zekere gemoedsstemmingen.
8. Officieel Orgaan.
10. Corpsvriend No. 1.
12. Reuhl (zie Schouw Febr. '34).
14. Vaak misbruikt lichaamsdeel.
15. Lui naar boven.
19. Kreet (zie 28 hor.).
20. Rijmt op Roel en je kunt er een pot in zetten.
22. Je kunt ermee dansen en ze kan ook Mama zeggen.
24. Club 5 van het 4de jaar zit er vol van.
25. Heet Presidente D. V. S. V.
27. Kreeg *** in bittere vorm op de S. P. te slikken.
32. Om bier uit te nuttigen of nuttig uit te bieren.
35. Zoogdier, 4-pootig, melkgevend, blatend, behaard, besikt; kortom Geit.
37. Waar ina boudier bakker op klopt.
38. Waar het eerstejaar in gaar kookt volgens Pres. Soc. Phoenix.
39. Stoepinzet.

FA. G. C. VAN SCHIE
DELFT
 BRAB. TURFMARKT 30-34
 TELEF. 855 POST-GIRO No. 76963
 Hoofdagenschap Bierbrouwerij
 „DE DRIE HOEFIJZERS”
 Hoofdagenschap
HERO PERL

LIMONADES

WIJNEN

GEDISTILLEERD

● Volledige cursussen voor elk vak der

Onze lessen behandelen de moderne praktijk.

Burgerbouwkunde
 Waterbouwkunde
 Werktuigbouwkunde
 Electrotechniek
 Chemische techniek

**Studeer
 Techniek Thuis!**

Aanbevolen worden o.a. de volgende vakken:

PBNA,
 Arnhem 78

● Algem bouwkunde
 Architectuur
 Bouwontwerpen
 Houtconstructies
 Steenconstructies

Staalconstructies
 Rioleeringen
 Vaste bruggen
 Bew. bruggen
 Sluizen
 Kanalen
 Polders
 W e g e n

Vraag inlichtingen bij:

Garage „dePhoenix”
 CLUBGARAGE
D.S.M.
 PHOENIXSTR. 28 - TELEF. 372
 VERTEGENWOORDIGER:
NASH EN SINGER
 AUTOMOBIELEN
 EN
Harley Davidson
Francis Barnett
 en **DKW Motoren**
 AANBEVELEND,
 W. ROUKEMA

Ober vlug een **O.K.**
OUDE DE KUYPER

**Delftsche
 Roomboter**
ALLES
 voor Uw koffietafel

J. FRANSEN
 ACHTEROM 102
 TELEFOON 435

Vegetarisch Hotel-Restaurant „POMONA”
 DEN HAAG - Molenstraat 53 - Tel. Int. 116067*

Rustige ligging in het centrum der stad - 170 Bedden
 - Stroomend koud en warm water - Huistelefoon -
 Badkamers op iedere étage - Centrale verwarming -
 Kamer met 1 bed van f 3.25 af - Met 2 bedden
 van f 7.- af - Restaurant à la carte — GEEN FOOIEN

UNGER'S Kerstkransen
 Weichnachtstollen-Kersttimpen

Gevulde **UIVERS** Gevulde **KANO'S**

ZANDSTERRETJES — GOUDSCHE SIROOPWAFELS

MARKT 21

TELEF. 222

F.M.D. v.d. Gaag
zorgt
 voor Uw meubelen
 en verhuizingen

**A
 D
 R
 E
 S**

v. d. HEIMSTR. 83
 Leverancier Sociëteit Phoenix
 TEL. 1061
 GIRO 148427

Firma A. KRÜSE
 VOLDERSGRACHT 19 — TELEF. 471

Ook voor fijne vleeschwaren
 ↗ Speciaal Tieleman & Dros

TREEDT

ALVORENS UW DISSERTATIE IN DRUK TE
 GEVEN, EERST IN ONDERHANDELING MET
 NAAMLooZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA
 MONOTYPE-DRUKKERIJ
 HIPPOLYTUSB. 6 DELFT TELEFOON 160

Corpsleverancier

Spekslagerij
 Oude Kerkstraat 9
 Telefoon 178

Specialiteit in fijne
VLEESCHWAREN
OPGERICHT 1863

FIJNSTE ZAAK HIER TER
 STEDE

Aanbevelend,
A. M. STEIJGER.

N.V. BROUWERIJ
D'ORANJEBOOM
ROTTERDAM

Bestelt voor gebruik **THUIS** in de **BROUWERIJ**
GEBOTTELD flesschenbier
 Houdbaar en heerlijk van smaak

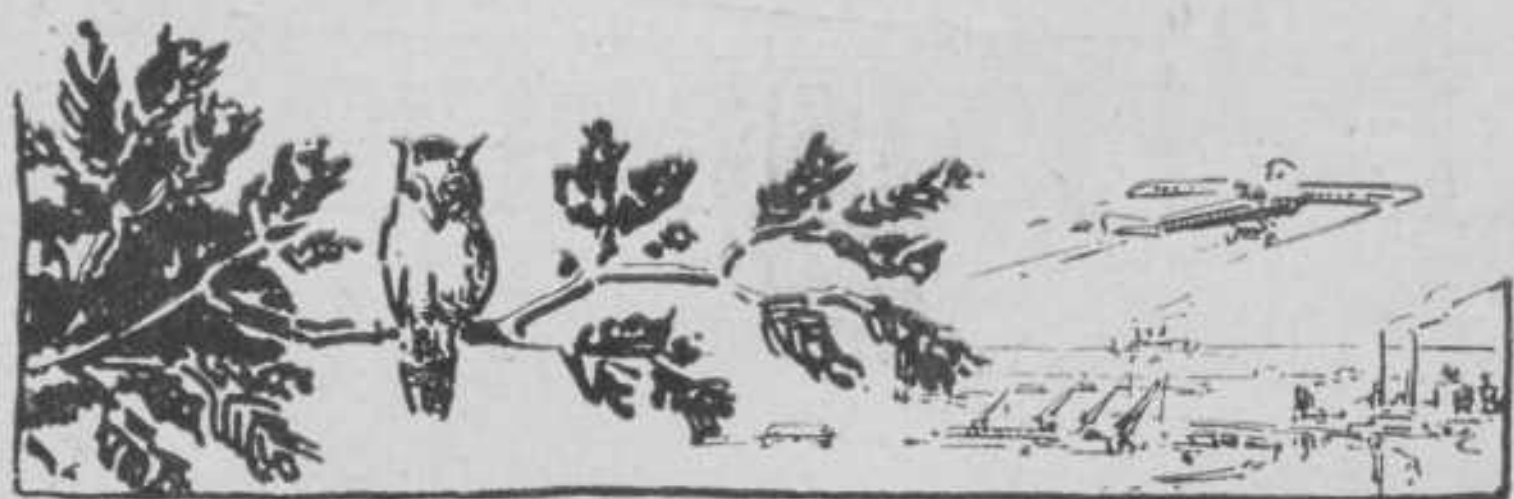
Hoofdagent: **J. T. POST**
 Vrouwjutenland 14, Tel. 92, Delft

FIRMA
C. MEEUWIS
 HIPPOLYTUSBUURT 37
 DELFT TELEF. 1575

Tariefverlaging:

Haarknippen . . . 40 cent
 Scheren 20 cent

Bij abonnement:
 10% tot 20% reductie

TECHN. HOOGESCHOOL

Delftsch Hoogeschoolfonds.

Op Maandag 14, Dinsdag 15 en Woensdag 16 Januari, zal met medewerking van de Centrale Commissie een Leergang gehouden worden over Ordening op economisch en sociologisch gebied. Sprekers zijn o.a. Prof. Dr. N. Tinbergen en Prof. Dr. C. Mennicke.

Toegang voor alle belangstellenden. Nadere bijzonderheden worden begin Januari bekend gemaakt.

De Hoogleraar:
C. L. VAN NES.

Tentamen Technische metingen.

Op Donderdag 10 Januari 1935 zal van 2—4 in zaal 207 Gebouw W. en S. een schriftelijk tentamen in het vak Technische Metingen plaats vinden.

Zij, die aan dit tentamen wenschen deel te nemen, moeten zich, onder overlegging van hun inschrijvingskaart, aanmelden bij den Heer Buiskool uiterlijk 9 Januari 1935, vóór 12 uur v.m.

De promotie van den Heer Ir. M. C. F. Beukers tot doctor in de technische wetenschap op 13 December, geschiedde „met lof“.

Prof. Mr. J. van Loon maakt bekend, dat hij verhinderd is college te geven. Nader zal worden aangekondigd wanneer de colleges worden hervat.

Prof. Dr. Ir. C. J. van Nieuwenburg maakt bekend, dat hij verhinderd is op Maandag 7 Januari 1935 college te geven.

Prof. Dr. C. H. van Os maakt bekend, dat hij wegens ongesteldheid verhinderd is geweest deze week college te geven. De colleges zullen weder aanvangen op: Woensdag 9 Jan. 1935.

Geslaagd voor het ingenieursexamen voor Scheepsbouwkundig Ingenieur: G. Langelaar.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Werktuigkundig Ingenieur: R. L. van Eibergen Santhagens.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Scheepsbouwkundig Ingenieur: A. de Lathouder.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Civiel Ingenieur: A. van den Berg; C. J. van den Bout; J. N. Maas; J. H. Ruskamp; H. K. S. P. Begemann; F. M. Beunke; D. B. Streefkerk.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Werktuigkundig Ingenieur: H. F. de Boer; A. W. T. Haarman; C. W. G. van de Velde; P. J. Kroon.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Scheepsbouwkundig Ingenieur: J. H. Krietemeijer.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Scheikundig Ingenieur: Mej. A. G. J. Boezaardt; T. Hekker.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Mijnningenieur: A. J. J. Koch.

VEREENIGINGEN

D. S. R. V. LAGA.

Het Bestuur der D. S. R. V. Laga heeft zich als volgt samengesteld:

H. J. van der Leeuw,	<i>President.</i>
M. E. Verschuur,	<i>Secretaris.</i>
A. Prins,	<i>Thesaurier.</i>
J. M. G. D. van Slingelandt,	<i>Comm. A.</i>
H. R. S. Tijssens,	<i>Comm. B.</i>

Namens het Bestuur:

M. E. VERSCHUUR,
Secretaris.

CENTR. COMMISSIE

De Centrale Commissie deelt mede dat haar Dagelijksch Bestuur zich als volgt heeft samengesteld:

J. Hudig,	<i>Voorzitter.</i>
O. B. Schrieke,	<i>Secretaris.</i>
J. Dieperink,	<i>Penningmeester.</i>

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Electrotechnisch Ingenieur: G. L. Lijkles.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Natuurkundig Ingenieur: F. van Wijk.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Bouwkundig Ingenieur: B. Fokkinga.

REPETITOREN

BOUWKUNDE, CONSTRUCTIEVE ONDERDEELLEN VAN GEBOUWEN bij N. C. H. M. v. d. Drift, Architect (Oud-assistent T.H.), Stevinstraat 173, Scheveningen, te bereiken met lijn 9 of blauwe tram.

ELECTROTECHNIEK en WISKUNDE bij Ir. M. van der Veen, assistent T. H., Cornelis Trompstraat 60, Delft.

ELECTROTECHNIEK (STERKSTROOM beh. El. Voorz.; ZWAKSTROOM behalve Radio) bij Ir. D. Goedhart, assistent T. H., Hugo de Grootstraat 85, Delft.

ELECTR. LEER (Maxwell); NAT. ELECTR. (alg. curs.); THERMODYN.; MECH. (P₂); WISSELSTR. THEORIE; TRILL. LEER bij Dr. Ir. U. Ph. Lely (oud-assist. T.H.) zowel te Delft als te Den Haag. Adres: Van Blankenburgstr. 17, Den Haag. Tel. 335740.

KRISTALLOGRAFIE en MINERALOGIE (modellen en verzameling aanwezig) bij Ir. J. J. M. Sengers m.i., Voorschoterlaan 149b, Rotterdam. (Van station te bereiken met lijn 21).

WISKUNDE, NATUURKUNDE, MECHANICA, KL. VIERKANTEN bij Dr. Ir. E. H. M. Beekman, Maarten Trompstraat 25.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE en THEORETISCHE MECHANICA bij Ir. W. J. Vollewens. c.i., (oud-assistent T. H.) Hoornbruglaan 84 te Rijswijk (Z.-H.), Tel. Den Haag 118393.

WISKUNDELESSEN P₁ bij Ir. B. von Faber, Julianastraat 42, Rijswijk (Z.-H.)

WISKUNDE, ook VECTORANALYSE, MECHANICA, NATUURKUNDE, WISSELSTROOMTHEORIE bij Dr. Ir. P. M. Verhoeckx, Adriaan Pauwstraat 17, Den Haag, telef. 551634. (Van station H.I.J.S.M. te bereiken met lijn 10 of 11).

GELD.

De avond verliep zooals hij verwacht had. Het buitensporige geluk was niet uitgebleven. In de overvolle zaal, waar hij, na eenig wachten, een plaats aan de roulette-tafel had veroverd, waren naast hem, met eenige schommelingen, de hoopjes fiches zich gaan opstapelen.

Slechts nu en dan wenkte hij de kellner om het glas whisky-soda aan te vullen, zich dwingend zijn aandacht bij het spel te bepalen. Met de bekoorlijke buitenlandsche aan zijn linkerzijde, die hem jong als hij was, bij het plaats nemen bemoedigend had toegelachen en wier toenadering, tegen zijn verwachting in, niet was toegenomen met het groeien van zijn kapitaal, had hij slechts enkele woorden gewisseld.

Na drie uur spelen stond hij resoluut op. Twee mille gewonnen. Zijn achterbuurman gromde een beleedigend woord. Eenige spelers tegenover hem keken misprijzend. Zelfs de vreemdelinge naast hem merkte ironisch op.

„Bent U nu ineens bang geworden?”

Eenige seconden keek hij in zijn innerlijke onzekerheid haar kwaad aan, maar bedacht, dat zij gelijk had.

„Je ne le sais pas moi-même,” zei hij ineens hulpeloos.

Door de haag van menschen zich heenwringend begaf hij zich naar de bar. Eerst wisselde hij de fiches terug en borg de bankbiljetten in de binnenzak van zijn vest. Dan bestelde hij een whisky.

Vanuit zijn hoek aan de bar overzag hij de speelzaal. Daar was de roulette-tafel met al de Franschen, Duitschers, Amerikanen en wat al voor ander tuig er om heen. En hier zat hij nu met twee mille in zijn vestzak. Gewonnen. Waar bleef nu zijn uitgelaten vreugde over dit succes?

Duidelijk besepte hij het. Niettegenstaande zijn vastberadenheid daarnet had hij zich als een dief gevoeld, toen hij weggeloopt was. Niet omdat hij wist dat de kansen waren gaan keeren. Ook niet omdat die willekeurigen om hem heen zich — overigens begrijpelijk — gebelgd hadden getoond. Zelfs niet om de schampere opmerking van die vrouw. Zijn houding en stemming hadden het gedaan. Een vrek was hij in de grond van de zaak. Een geldwolf.

Hij, die zich nooit om geld had bekommerd, was nu in eens doodsbang de zoo juist gewonnen som te verliezen.

Een hand werd op zijn arm gelegd. Hij draaide zich half op zijn barkruk om. Zijn buurvrouw van de speeltafel stond naast hem.

„Ik breng mezelf in een akelige verdenking, nu ik U hier opzoek,” zoo begon ze met een vreemd lachje, dat hem de indruk gaf van een vage herinnering, maar dat hij niet thuis kon brengen; het gaf hem een vreemd gevoel naar dit gezicht te kijken, „maar het is werkelijk niet omdat U daarnet zoo'n ontzettende veine hebt gehad, maar, om eerlijk te zijn, ik wilde zoo graag eens rustig praten en heel eerlijk, ik ben een beetje nieuwsgierig.”

Met een ruk zette hij de gedachte van zich af, dat zij toch om zijn geld zou komen. Met dit meisje wilde hij wel optrekken, voor de rest van de avond. Grootte God, hij kon er toch wel een beetje plezier bij maken.

„Volstrekt niet, Mademoiselle, die verdenking heb ik geheel van me afgezet — zij glimlachte hierbij even iets sterker — en het zou me een genoegen zijn U te verzoeken hier plaats te nemen.” Hij was van zijn kruk afgekomen en schoof een tweede naderbij. „Om met mij in mijn vreugde te deelen. Misschien zal er dan de gelegenheid voor mij bestaan mijn verwerpelijke houding te verklaren.”

„Oh!, maar ik hoop U niet gekwetst te hebben, met mijn opmerking daareven,” riep zij uit en haar gezicht kreeg bijna een kinderlijke uitdrukking van schrik.

Hij deed zijn alleruiterste best haar gerust te stellen.

Eenige uren later stonden zij beiden dicht tegen elkaar in de koele avondlucht geleund over de balustrade van het terras. Zij heette Renée, was Hongaarsche en voor eenige tijd met vacantie. Toute seule.

Hij was meester van de toestand.

Morgenmiddag kon hij terugreizen. Twee mille aan den kassier van de Studenten Societeit geven om het grootste gedeelte zijn schuld af te lossen.

Deze oplossing ging hij echter nooit kiezen.

Als hij tien mille had gewonnen, dan was er misschien iets

MENSUR.

Een pittoresk burchtje in een ver oud Duitsch stadje, een heerenhuiskasteeltje. Temidden van z'n misschien nog oudere omgeving een brokje architectuur waarnaar je onder 't genot van een „Helles” uren mijmerend kunt zitten staren, ware het niet dat een paar zware S. A. of S. S.-laarzen af en toe tot de werkelijkheid terug roepen.

Het is een woning van eeuwen her, van Arminer-eeuwen her, drager van de historie van deze Waffestudenten.

In schemerdonker trekken wij aan de zware bel, die zich niet naar buiten doet hooren. 't Typisch Duitsche gezicht boven een kellnersmoking doet ons open en verdwijnt weer wanneer wij verzoeken om binnen gelaten te worden.

Even later worden we door de lage breede gangen gevoerd, een trapje hier, twee treden daar en wij moeten bukken in een gewelfvormige doorgang. Hol weerklinken onze voetstappen op 't hardsteen tusschen de witgekalkte muren. Breede zware deuren getuigen van de roem der ambachten. Over de uitgesleten drempel treden we de groote zaal binnen, overvol met brokstukken geschiedenis als een Laga-kast. Bokalen, sabels, degens, wapenuitrustingen en wat nog al meer eens tot 't domein van den student hier behoorde. Een gedenksteen trekt onze aandacht: Meine Herren, Ich trinke Ihnen wohl zu, aber nicht aus!, woorden die Hindenburg sprak bij z'n bezoek aan de Burgkeller, societeit van de Arminen te Jena. En niemand nam het hem kwalijk daar hij een 5-literbokaal in de hand hield.

Zoo zijn hier tientallen herinneringen aan de subliemste oogenblikken ooit in dit huis beleefd. De wanden zijn onzichtbaar, bedekt door rijen portretten, alle van 't zelfde formaat, portretten naar oer-oude traditie door een ieder, die hier eens actief was, aan de Verbindung geschonken.

Onze gids biedt gastvrij „Pils” aan en brengt ons daartoe in een vertrek van huiskamer grootte. Hier is 't buffet, waar 't typische gezicht boven de kellnersmoking met vrouw en dochter achter de tapkast troont. 't Jenaër hier is voortreffelijk in z'n soort, zeer licht en aldus bij de grootste hoeveelheden onschuldig, doch bijzonder stemmingverwekkend, in dit geval een stemming der verbroedering. 't Sterke verhaal dat een kater na gebruik nog nooit gesignaleerd werd bleek de volgende dag waarheid te zijn, een feit dat ons de onvergetelijke avond dubbel deed waardeeren.

Is hier niet de ziel van de gedachtenwisseling? Wanneer werkelijk eens een diepgaand onderzoek werd ingesteld naar de gunstige invloed van 't gerstenat op alle mogelijke zaken, dan zouden weldra geheelonthoudersverenigingen, als een gevaar voor de vrede, van staatswege verboden worden.

In een andere hoek zitten twee Fuchsen, met het teeken hunner waardigheid op 't hoofd: de Fuchsenmuts. Ze zijn hier eenige maanden geleden aangekomen. Waarom juist Arminer geworden, en niet Teuton of Germaner? Ook bij die jongelui is de degen toch 't hoogste goed? Vermoedelijk was „der alte Herr” ook Arminer of oom Carl, in elk geval was er een introductie. Hun opleiding hebben zij al gehad, van den Fuchsmajor, een oudere jaars die hen inwijdt in de geheimenissen van 't studentenleven, in academische en maatschap-

overgeschoten voor de Societeit. Bijzaak was nu die heele schuld.

Hij ademde vrij op. Wat gaan we nu doen. Parijs, Berlijn, Weenen, Italië.

Venetië. Juist.

„Renée!”

„Oui.”

„Tu viens avec moi à Venice?”

Hij kon haar gezicht, dat zich verrast naar hem opwendde niet onderscheiden en boog zich er naar over.

„Ik meen het. Ik wil dat geld niet afdragen. Ik ga er plezier van maken. Ga mee. Ik meen het werkelijk!”

En hij meende het.

pelijke zin. Dan krijgen zij te hooren hoe zich te gedragen aan tafel, op straat, kortom, de opvoeding wordt voor zoover noodig voltooid.

Een gemaakte fout? duim, wijs en middelvinger van de Fuchsmajor gaan omhoog: drie Ganzen! Drie pilsen ad fundum te drinken is een straf die niet bepaald prettig is. Gekromde duim duidt slechts een half glas aan. Niet alleen in de Fuchsen Zeit zijn deze gebruiken van kracht maar in de geheele studententijd. Een belediging van geringe aard en een liter bier glijdt door een keelgat. Wel zeer typisch valt 't weer op, dat na 't manuaal de straf voldaan moet worden zonder pardon en zonder waarom. Dat mag daarna pas gevraagd worden.

's Morgens van 6—7 aantreden op de Paukboden: Schermles. Vanaf hun 2e tot en met hun 5e semester zullen zij „Activer” zijn en hun sechs Partien te vechten hebben. Van 8—12 en 1—5 eischt de Universiteit gespannen aandacht, alles program-mäsig.

's Avonds werken en als goed Arminer aan 't vereenigingsleven deelnemen op hun geliefde Societeit.

Tenslotte komt dan nog de enthousiast verrichte dienst als S. A. of S. S.-man.

Examen niet op tijd gedaan? Een brief van de Verbindungs Vorstand stelt de vraag wanneer Herr Doktor het dan wel gelieft te doen. Gebeurt dit daarna nog niet gesetzmäsig dan alweer een schrijven waarin de Verbindung allerhoefflijkst voor de eer bedankt en 't lid in kwestie van de ledenlijst schrapt. Twee maal een onvoldoende partij gesabeld, door b.v. het hoofd onder een geduchte houw weg te trekken? Alweer bedankt de vereeniging.

En dat alles hooren wij bij flarden en in vlagen in een heerlijke Deutsche bier-feeststemming en waardeeren Vrije Studie als nooit te voren, maar hebben toch diep respect voor de energie die men hier blijkt te bezitten.

Deze mentaliteit kan men zich misschien nog indenken, zich er in verplaatsen is volslagen onmogelijk, hoe kan het ook anders in een sfeer gevormd door honderden jaren van traditie. Een ongekende gemeenschapzin, een broedergevoel, en een te-rechte corps trots spreken hier boekdeelen. Een 80-jarige Arminer voelt zich nog volkomen Bundesbruder van de tegenwoordige Fuchs en vindt z'n Burgkeller met z'n sfeer telken jare precies zoo terug als hij hem weer verlaten heeft, alleen getuigen jongere en andere gezichten van 't nieuwe bloed, 't nieuwe leven dat de Verbindung telkens en telkens weer ingeblazen wordt.

Tot in hooge ouderdom kunnen zij blijkbaar niet scheiden van dit geliefde plekje vaderlandsche bodem.

De volgende dag is onze eerste gang weer naar de Armenier-Societeit, vele van onze gastheeren van gisteravond zijn aanwezig in S. A.-uniform, hun zware laarzen klotsen door 't oude gebouw.

't Heil Hitler kondigt steeds binnentredenden aan.

Dan krijgen wij de uitnoodiging: deze nacht zullen vele partijen gesabeld worden. Een van de vele paukstonden zal dan plaats hebben. Met beide handen aanvaarden wij dankbaar de uitnoodiging.

Tegen 't ochtendgloren zullen even buiten de stad op de dansvloer van een herberg de duels een aanvang nemen. Wij beginnen weer met een bierfeest, we beleven een sublieme avond waarin we bestormd worden met een vlammend enthousiasme, dat tot een grootsch propaganda vuur oplaait. Hier leeren we 't Deutschland van vandaag kennen, beter dan uit dikke boeken en leugenachtige kranten. Hier toetsen wij vele verhalen van huis meegebracht aan de werkelijkheid, zij vallen als kaartenhuizen ineen!

Helaas, is 't idealisme niet zoo hoog opgevoerd dat 't ongezond begint te worden?

Dan een nachtelijke wandeling, en tegen vieren tuffen we naar buiten, naar de herberg. Het is nog volkomen donker. Een troepje dronken Germanen is iets of wat luidruchtig in de gelagkamer aanwezig. Een bierbuik-kastelein bedient ons. Wij zijn in afwachting. Een speciale tram brengt plotseling een stroom mutsen en banden van allerlei kleur. De „Activer” komen op 't gevechtsterrein aan, Armenier, Teutonen en Germanen overvullen eensklaps de toch wel wat kleine herberg. Niet allen zullen hun partij sabelen vannacht. Een commissie uit de drie vereenigingen bepaalt naar behendigheid, kracht en postuur de partijen. Arminer A tegen Teuton B terwijl Germanen C kamprechter is. Verschillende zullen zoo vannacht één van hun zes partijen vechten.

Boven op de dansvloer worden voorbereidselen getroffen. Geïmproviseerde tribunes zijn aanwezig. Een tweetal Fuchsen op de voorste rij gezeten moeten plaats voor ons maken en halen bovendien gedisciplineerd als ze zijn bier voor ons. Hier kunnen zij practijk op doen. Nog enkele maanden en dan zullen ook zij 't lange scheermes zwaaien.

't Gaat beginnen. Twee secondanten leiden hun paukanten binnen, ieder gevolgd nog door een helper. De paukant is

gekleed in witte broek en hemd, borst en onderlichaam zijn zwaar beschermd evenals de hals. Een dik getraliede bril belemmert ons inziens volkomen 't uitzicht. De rechterarm is zeer zwaar gebandageerd, gewrichten zijn natuurlijk vrij gelaten. 't Geheel is loodzwaar, zoodat de helper de arm draagt wanneer deze niet in gebruik is. De secondanten met hun stompe degen zijn volkomen ingetralied. Zij meten de afstand, precies op degen lengte staan de kemphanen van elkaar. Dan raffelt de kamprechter zijn formules: Meine Herren, es ist Ihnen bekannt, dasz ein widergesetzliche Tat . . . , overgebleven uit de tijd dat alles verboden was en de kelders der Burgkeller bloed zagen.

Plotseling klinkt het: los! Een flits, en meteen halt! springen de secundanten er tusschen met hun degen, waarmee ze eerst de degen van hun patient in de aanvalshouding gericht hielden. Over een wang loopt een straaltje bloed. Wij kijken elkaar aan, dat is vlug, onmogelijk om dat te zien, zoo snel. De secondant bekijkt de treffer, blijkbaar niet ernstig genoeg; doorgaan. Los!, de volgende gang. Een gang is vijf slagen, 40 gangen is een partij. Eeuwigdurend lijkt dat maar, in werkelijkheid zijn veertig gangen vlug voorbij. Rang, daar krijgt een secondant een houw, maar hij kan er tegen. Los!, Fuchsen kijken gespannen toe en maken aantekeningen, zij tellen de gangen nauwkeurig.

Na vele partijen beginnen wij er iets van te zien, hoewel onnauwkeurig slagen toebrengen en rake klappen uitdeelen. Houw! Halt! een 10 cm lange snee over een schedel. Bloed stroomt, de witte broek is allang rood gekleurd, bloed siepelt op de grond. Met bier en cigarettenrook geeft een en ander een atmosfeer waaraan gewend moet worden.

Men toont ons de „flick Stube”. Een 6e jaars medicijner is pauk-arzt. Naaien en krammen is hier een belangrijke bezigheid. Met de armen over elkaar zit de patiënt op een stoel terwijl 't bloed over z'n hoofd, schouders, borst en armen loopt. De tang waarmee de hoofdhuid genaaid wordt krast op de schedel als een nagel of een krijtje dat op 't zwarte bord uitglijdt. Ik ril en beken m'n gastheer dat ik 't zou uitschreeuwen van de pijn. Een minachtende blik en: Wenn einer etwas zu sagen wagt, zegt genoeg.

Twee Delftenaren kijken elkaar aan en zeggen iets waardeerends over 't instituut groentijd.

Dan worden we voorgesteld aan de man die onlangs als een held gevierd was toen hij z'n 5000ste pankant gebandageerd had. Vindt U het niet schitterend hoe een ieder hier z'n man staat! Kerels van stavast. Hij jubelde 't uit toen hij tot ons sprak. Een belangrijk gevecht van 10 jaren terug schildert hij U nauwkeurig voor, toen die slag en die wering!

Nee, als je geen Waffensstudent geweest ben, ben je weg geen student geweest!

Wij gaan weer naar 't strijdperk en, er aan gewend zijnde, drinken wij ons biertje, terwijl op 2 meter afstand af en toe 't bloed stroomt.

Dan gaat het niet krachtig en goed genoeg, Ich bitte um längere Gänge zegt de kamprechter. Eventjes kan hij niet zien of iemand getroffen is, Ist einer der Pankanten getroffen geworden?

Jawohl! klinkt het krachtig boven een paar knikkende knieën door bloedverlies. De pankarz komt kijken. 't Kan nog wel even, oordeelt hij, spuwt hier en daar wat en: Los! kletst het koude staal der degens weer op elkaar. Een van de secondanten vraagt om bandage pauze. De bril wordt weer recht gezet en hij fluistert raadgevingen.

't Hoogte punt wordt dat keer bereikt in een echte Mensur, een beledigingspartij 3e klasse. Dit gaat op sabel, normaal ingebandageerd, 2e klasse: iets minder, 1e klasse: vrijwel naakt. Al naar gelang de aard van belediging. Nu moeten 60 gangen gestreden worden.

Helaas staat hier een sterke tegenover een zwakke en wordt de zwakke murwgeslagen. Lange sneden over neus en wangen. Vlokken bloederig haar vliegen in 't rond. De witte broek wordt fel rood. Na elke gang ziet men de eene partij steeds zwakker worden. Plotseling krijgt de ander een opgelegde kans maar gebruikt die niet, zeer sportief. Hij geeft drie houwen op een bandage, dat is een plaat leer, daarop een plaat staal en weer een plaat leer, om een wondje te beschermen.

Dikke kerven in de leerplaat, de sabel slaat koud op 't onderliggende staal. Een hijgen gaat door de omstanders, ware dit raak geweest, dan was alles ten einde.

De secondant overlegt met z'n pankant en zegt dan tot de kamprechter: Wir führen ab. De verliezer wordt weggedragen. Even later hooren wij: flauw gevallen door bloedverlies.

De winnaar wordt door een ander echter onmiddellijk uitgenoodigd, hij neemt 't voor den verliezer, een Bundesbruder op. De winnaar accepteert natuurlijk. Vannacht nog zal hij z'n tweede partij trekken.

Zoo langzamerhand smaakt ons echter 't bier niet zoo goed meer. De weeë warme bloedlucht krijgt de schuld, wij gaan een luchtje happen. 't Is zeven uur geworden. Doodmoe en toch met een beetje vreemd gevoel daarbinnen besluiten ook wij ab zu führen.

B, Aten.

Het adres

voor Uw koffietafel is en blijft bij

W. G. v. d. Ham

Wij leveren U uitsluitend eerste kwaliteit
fijne vleeschwaren
prima kaassoorten
tegen lagen prijs

Grootste sorteering
vleesch- en vischconserven
Verkade's artikelen
Wijnen van Kempinskie.

Bestellingen worden aan huis bezorgd
OOSTEINDE 165, TELEF. 885
FREDERIK HENDRIKSTR. 9
OUDE DELFT 111^B, TEL. 157

H. H. Studenten!

Uw Corpsleverancier is:
FRED. ALEX. ALBERS

Delftsche Foto-, Kino- en Projectiehandel

PEPERSTRAAT 15

TELEF. 1329

Specialiteit op gebied van Albums.

**STAATSMIJN
PRODUCTEN**

VOOR BETER ONDERWIJS DE
NED. TOONKUNSTSCHOOL
HIPPOLYTUSBUURT 27

PIANO, ORGEL, VIOOL, FLUIT,
SAX, HARMONICA, CELLO, CLA-
RINET, HOBO, BAS, ENZ.

VANAF f 4.— P. MAAND

SPECIALE CURSUS IN
SOLOSPEL VOOR GE-
VORDERDEN.

MEER DAN TIEN BE-
VOEGDE LEERAREN.

SPREKUREN DAGELIJKS VAN
10¹/₂-11¹/₂ uur v.m., 2-3 en 6-7 n.m.

De voorzitter tot de nieuwe
secretaris van de vereniging

„en.....wij laten drukken bij Meinema”

J.G.v. VELZEN & Zn.

VERWERSDIJK 32

TEL. 1689 DELFT

Overalls voor
practisch werken

Dames japonnen
stoffen

Heerenmode-
artikelen

ALLES KAN NAAR MAAT
VERVAARDIGD WORDEN

B. VETH & CO

Betrekt Uwe melk en melkproducten van de

Delftsche Melkinrichting

DIRKLANGENSTRAAT 66-70
TELEFOON No. 42

UITSLUITEND PRIMA KWALITEIT
Streng toezicht over de melk op
eigen laboratorium. Gerechtigd tot
het voeren van het Rijksbotermerk

„ACADEMIA” Boekhandel en Antiquariaat

voor TECHNIEK — WETENSCHAP — KUNST.

OUDE DELFT 101/103 naast Hoofdgebouw T.H. - Telef. 1776

Onze CATALOGUS No. 9 wordt pas na
de vakantie, in Januari 1935 verzonden.

— Men vraag gratis toezending —

N. V. Stoomblekerij en Chemische Wasscherij

„OZON” - VOORBURG

Telegram-Adres: Ozon-Voorburg - Telefoon Int. 778011

Wasscherij van alle soorten Goederen

Speciale Afdeling: FIJNGOED - STRIKERIJ

— Volledig tarief op aanvraag verkrijgbaar —

DE FEESTWIJNBIJ UITNEMENDHEID
IS EN BLIJFT DE**CHAMPAGNE LOUIS ROEDERER**VERKRIJGBAAR IN DE
SOCIETEIT „PHOENIX”

AGENTEN:

N. V. Hoogewerff, Chabot & Visser's
Wijnhandel Den Haag — ROTTERDAM — Arnhem

C. W. van der Snel

TELEFOON 65

POSTREKENING 44178

KOORNMARKT 68

DELFT

Vleeschhouwerij1^e KWALITEIT

Rund-, Kalfs-, Varkens-
en Lamsvleesch

1STE ROTTERDAMSCH

MAATSCHAPPIJ VAN VERZEKERING TEGEN ONGEVALLEN

Gevestigd te ROTTERDAM, Boompjes 8c
Telefoon 21234 (3 lijnen)

**ONGEVALLEN- &
AUTOMOBIEL-
VERZEKERING**

Vraagt inlichtingen en tarieven aan het
hoofdkantoor of de vertegenwoordigers.

GEVESTIGD

- 1864 -

PATISSIER CUISINIER**P.M.v. DISSELDORP**

FA. GUSSENHOVEN

BINNENWATERSLOOT 30

FIJNE SPECULAAS

10 en 16 ct. p. ons.

APPELBOLLEN

TEL. 18

TEL. 18

LIZUMER-HÜTTE

WINTERSPORT.

Hebt u Frank Smit wel eens in de sneeuw zien liggen?
De blanke smetteloosheid van de sneeuw, afstekend tegen een ruig,
stoer lichaam?

Maar hij is niet de eenige.

Een meisje skiet bovenaan een helling; rank steekt haar silhouet
af tegen de heldere lucht. Ook Blom heeft haar nagekeken en hij
is gevallen.

Er vallen er, omdat de sneeuw te glad, de helling te steil, de snelheid
te groot is, omdat hun enkels verzwikt, hun oogen vermoeid, hun
handen verkleumd zijn.

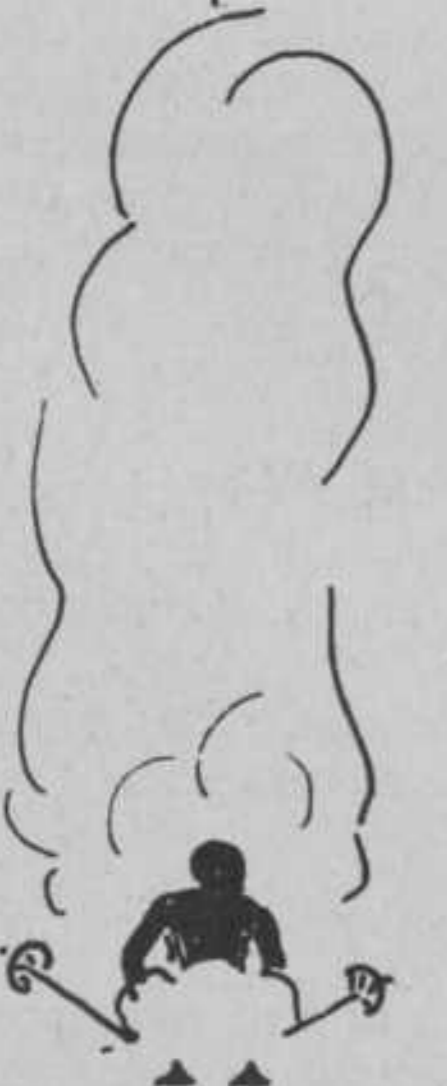
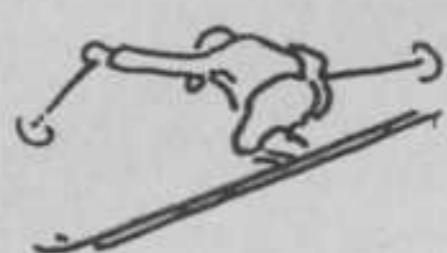
Er zijn er, die vallen, omdat zij hun skis breken, hun das verliezen,
op hun stokken gaan zitten en niet meer kunnen remmen, omdat
een steen in hun weg ligt of slechts een klein heuveltje, omdat hun
skis niet willen gehoorzamen, omdat zij zich zelf een stok in de
weg leggen, omdat er ook een meisje valt of omdat zij niet skien
kunnen.

Er zijn er, wier gedachten te veel verwijlen bij een vergooid klein
slem, een opwindende slowfox, het skiverhaal van de Engelsche
dominé in de Gaststube de vorige avond.

Er zijn er, die vallen om weer op te staan, om te blijven liggen of
om zich te laten sleepen.

Maar er zijn er ook, die niet vallen; die als vogels door het luchtruim
met schwung hun weg weten te vinden tusschen grijnzende rotsen
en lonkende spleten; die lachen om Firnschnee; die zwevend de
oneffenheden van het terrein overwinnen en met snelle Christiania's,
Stemmbogen, Telemarks op het dal aanstormen, die zich niet be-
kommeren om de bar van het hotel, om aardige meisjes, om Engelsche
gasten, om bridge, jazz, hot, dance; die niet fotografeeren en poseeren,
noch een smoking, lakschoenen, brillantine, Gomma Argentina in
hun koffer hebben.

Wie kent de geheimen van de bergen, het tikken van smeltende
sneeuw, het krijschen van mormeldieren, het schreeuwen van de
adelaar? Wie betrad de scherpe graat, slechts een enkele voetstap
breed; wie keek in kille gletscherspleten, in lokkende afgronden?
Hoe is een sneeuwstorm te voorspellen, een lawine te vermijden?
Wat is een Schneebrett of een Wächte? Waarom is de lijst in de
vestibule nog niet volgeteekend?

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

DE SPROKE DER DANKBAARHEID.

Jörgen's ouders waren nu allebei dood. Zijn moeder was al lang geleden gestorven, toen hij nog maar een kleine jongen was. Duidelijk herinnerde hij zich de groote, donkerhouten kist met de blinkende hengsels, waarmee hij zoo aardig kon spelen. Zijn Grootmoeder en zijn vader waren bedroefd geweest, maar hij had het spelletje aardig gevonden en de droefenis kwam eerst toen de mooie kist was weggedragen. Van zijn moeder zelf had Jörgen geen enkele herinnering behouden.

Lange jaren hadden ze geleefd, zijn vader en hij, in het rustige dorpje aan de kleine Belt, nadat de dood ook zijn grootmoeder van hen had weggenomen.

Eerst was Jörgen ter school gegaan, maar toen hij oud genoeg was geworden, vergezelde hij een visscher op de vischvangst en verdiende zijn brood met werken.

Nu was ook zijn vader dood. Het bericht kwam terug met het schip, waarmee hij een groote reis maakte, dat hij in Indië was gestorven aan scheurbuik.

Alleen stond hij toen in de wereld met vijfhonderd daalders en een tierelantijn als erfgoed. Gelaten schikte hij zich in zijn lot en vatte het plan op om te gaan reizen. Zijn tierelantijn verkocht hij nog en maakte er een aardig bedrag voor.

Vol goeden moed ging hij op weg en liep de geheele dag langs heuvels en dalen, door bosschen en velden, tot hij tegen den avond doodmoe zich ter ruste legde in een eenzaam kapelletje, dat stond aan de rand van de weg.

Met zijn bundeltje onder zijn hoofd sliep hij dadelijk in en droomde. Hij droomde van groote steden met torens en huizen van steen, van menschen gekleed in goudbrokaat, van prinsen en prinsessen met kanten kragen, van wierook en heerlijke geuren, zooals hij dit uit de sprookjes van zijn grootmoeder had gehoord. Omgeven door zijn lijfwacht reed hij op een koolzwarte hengst door de met geglazuurde tegels geplaveide straten — plotseling gleed hij uit — de lijfwacht veranderde in een joelende duistere menigte die op de glibberige klei liep, die in vette vegen over de tegels lag. Uit de menigte kwam een man te voorschijn met het gezicht van de dominé uit zijn geboortedorpje en vermomd als een afgrijselijke troll.

Ze liepen langs het strand van de kleine Belt, waar twee dronken visschers een net uit zee haalden. In het net zat een gouden visch. De mannen wilden hem ieder voor zichzelf hebben, en kregen al groote ruzie over de verdeeling van het goud. Het leek Jörgen of de visch een menschelijk gezicht had, waaruit twee starende, gebroken oogen hem klagend aankeken.

Jörgen ontwaakte, maar nog klonk het geruzie der visschers hem in de ooren. Langzaam drong tot hem door dat dit wat hij nu hoorde werkelijkheid was. Twee mannen met zwarte baarden stonden in twistgesprek bij de doodkist die in de kapel stond opgebaard.

Luid vroeg Jörgen hen: „Wat doet gij daar?” Eerst verschrikt, maar daarna gerustgesteld door het zien van een zoo jonge man, hervatten de mannen hun ruwe toon van zooeven en deelden Jörgen lasterend mee dat deze doode het gewaagd had te sterven zonder zijn schuld aan hen gedelgd te hebben en dat zij daarom nu de schuld van de roof van zijn eeuwige zaligheid op zich wilden nemen, door hem uit zijn lijkst te keeren. Aangegrepen door medelijden met de arme schuldenaar bood Jörgen hen zijn vijfhonderd daalders aan. De sluwe schurken lachten in hun vuistje, maar ze antwoordden barsch: „En waar blijft onze rente?” Toen gaf Jörgen hen ook nog de opbrengst van de tierelantijn. Grommend van onbevredigde wraakzucht, maar inwendig verheugd over dit buitenkansje gingen de mannen huns weegs.

Zorgeloos ging Jörgen voort op zijn weg in de heldere manschijn. Toen hij gekomen was aan de rand van een groot, donker woud werd hij op de schouder getikt en omziend keek hij in een paar gebroken oogen die hem aanstaarden, diep in hun kassen in een kleurloos gezicht. Toch schrok hij niet, want de stem waarmee de vreemdeling hem aansprak was bijzonder zacht en innemend. Ze besloten samen de reis voort te zetten en tot zijn verwondering bemerkte Jörgen, dat ze zonder eenige lichamelijke inspanning vooruit kwamen; dat ze langs bosschen, velden en heuvelen snelden met groote vaart.

In de morgenstonde zetten ze zich onder een oude lindeboom om te ontbijten. De vreemde noodigde Jörgen uit en haalde een overvloedig maal uit zijn knapzak, die men zoo'n inhoud niet zou hebben toegedacht. Onder het eten had Jörgen gelegenheid zijn metgezel eens goed op te nemen. Deze wonderlijke oogen meende hij toch al eens meer gezien te hebben, maar toen het maal was afgelopen en ze de reis voortzetten, wist hij nog niet wàr.

Weer snelden ze met groote vaart langs het landschap. De knapzak van den vreemdeling bleek onuitputtelijk te zijn en verschaftte hun steeds al wat ze noodig hadden.

Tegen de avond bereikten ze een groote stad met prachtige torens en oranje-roode paleizen met radijsvormige koepels. Reeds waren de poorten gesloten, maar de zware bronzen deuren openden zich als vanzelf bij de aanraking van de vreemde. Ze namen hun intrek in de herberg en betrokken een prachtige kamer, uitzicht gevende op groote parken en het paleis. Onder het genot van een glas aqua-vite beschouwden ze voor het open raam gezeten het stille maanovergoten stadsbeeld.

Uit de donkerte van de paleistuin maakte zich plotseling een zwarte schaduw los. Een enorme vleermuis wiekte met nauwelijks bewegende vleugels langs de hemel en verdween uit het gezicht aan de Oostkant van de stad.

„Dus,” zeide de vreemdeling, „zal er wel weer spoedig een terechtstelling zijn.”

Nieuwsgierig door de verschijning en de geheimzinnige woorden vroeg toen Jörgen wat dit al betekende. „In het paleis,” zoo luide het verhaal, „woont een prinses, de beeldschoone dochter van den koning. Haar schoonheid werd haar tot noodlot. Velen hadden reeds naar haar hand gedongen, toen de tovenaer, die aan de Oostkant van de stad in het ijzeren slot woont, haar tot vrouw begeerde en een aanzoek om haar hand deed bij den koning. Hij werd natuurlijk afgewezen, maar gaf de moed niet op. Toen hem echter bleek dat hij de prinses nooit als zijn vrouw zou kunnen bezitten, verkeerde zijn liefde in haat en hij bepaalde dat de prinses geen man zou krijgen als deze niet eerst drie vragen goed beantwoordde. Aldus rustte de vloek op de prinses dat steeds haar vrijers drie vragen moesten beantwoorden, die door den tovenaer de dag tevoren waren opgegeven. Ze was gedoemd zich dan in een wijde, zwarte mantel te hullen en als een vleermuis door het luchtruim te zweven naar het slot van den tovenaer om zijn vragen te vernemen.

Met duivels genoegen wist de tovenaer steeds de vragen zoo in te kleeden dat de vrijers zich gewonnen moesten geven en met elk hoofd dat hierdoor vallen moest werd zijn macht vergroot als in een vicieuze cirkel.

Zorgeloos zei Jörgen: „Och kom, ik heb inderdaad niets anders te verliezen dan mijn hoofd; ik wil het wel eens probeeren. Morgen ga ik er op af.”

Fijntjes glimlachte de vreemdeling, maar zeide niets en zij begaven zich ter ruste.

De volgende morgen ontwakende uit een rustige droomlooze slaap zag Jörgen tot zijn verbazing dat de knapzak niet slechts voedsel en lekkernijen bevatte, want de vreemdeling was bezig er een prachtig riddergewaad uit te halen en op de canapé te leggen. Volgens oude gewoonte nuttigden ze een glaasje aqua-vite alvorens te ontbijten. Na het ontbijt zei de vreemdeling: „Gij hadt u gisteren voorgenomen naar de hand

der prinses te dingen; hier is uw gewaad, trek het aan en laat niets u weerhouden." „Dank U," zei Jörgen en hij ging naar de opperhofceremoniemeester en diende zijn verzoek bij hem in.

Meewarig keek de in de dienst vergrijsde edelman den schoonen jongen ridder aan. „Morgen om klokslag tien uur wordt ge in de Troonzaal verwacht," luidde het antwoord. Reeds lang was hij het moede vriers te waarschuwen tegen de gevaren die hun aanzoek voor hen medebracht.

Jörgen ging welgemoed heen en wandelde de geheele dag met den wasbleeken man door de straten van de hoofdstad des rijks. En weer sliep hij daarna de nacht rustig en droomloos. Intusschen zat de vreemdeling echter niet stil. Uit zijn knapzak haalde hij een onzichtbaar makende gazen sluier. Hoe dichter hij de plooiën van de sluier om zich heen legde, hoe minder men van hem zag. Als een vrijwel onzichtbare trillende vlek zweefde hij achter de reuzen vleermuis naar het ijzeren slot en glipte achter de prinses naar binnen.

Toen Jörgen de volgende morgen ontwaakte en met een glaasje aqua-vite zijn slaperigheid van zich had afgeschud, bevond hij zich toch niet zoo zeker van zijn zaak als hij gedacht had te zijn. De vreemdeling echter klopte hem bemoedigend op de schouder en zei: „Jörgen, maak u geen zorg, waar zou zoo'n prinsesje wel aan kunnen denken? Wel, natuurlijk denkt ze aan haar gulden schoentjes!"

Klokslag tien uur betrad Jörgen met veerkrachtige tred de troonzaal waar ieder aanwezige bedroefd het hoofd schudde bij de aanblik van zoo'n schoonen en flinken jonkman ten doode gedoemd!

Angstig te moede stelde de prinses haar vraag: „Fiere Jongeling, zeg mij waar op dit oogenblik mijn gedachten bij vertoeven." „Maar aanbiddelijk prinsesje, waar zouden uw gedachten anders bij kunnen zijn dan bij uw gulden schoentjes?" De beul moest zijn opgeheven zwaard weer laten zakken en een groote vreugde maakte zich van de omstanders meester, dadelijk weer getemperd door het feit dat nog twee vragen waren op te lossen.

De volgende dag herhaalde zich hetzelfde tafereel. Weer had Jörgen de proef bestaan en een ieder verkeerde nu in hoopvolle verwachting dat ook de derde vraag door hem goed zou worden opgelost. Ondanks alle geruststellende woorden van de vreemdeling verkeerde Jörgen in een ondragelijke spanning. Desondanks verkwikte hem ook die nacht een rustige slaap.

De toovenaar, zich welbewust dat een onbekende macht hem dreigde te vernietigen had lang gepeinsd over de laatste vraag. De derde nacht echter was weer de vage schim achter de vleermuis naar binnen geslopen en eerst geruimen tijd na haar weer vertrokken.

De arme prinses werd verteerd door opwinding en ongeduld. Traag kropen voor haar seconden, minuten, uren voorbij en tergend langzaam naderde het beslissende tijdstip.

De vreemdeling had Jörgen gewekt en hem, toen hij gereed stond zich weer naar het paleis te begeven, een bundeltje gegeven met de woorden: „Hieraan denkt uw toekomstige vrouw!"

Groot was de belangstelling in de troonzaal. In angstige spanning verwachtte een ieder van den jongen man dat hij hen van hun booze bezoeking zou verlossen. Onder ademlooze stilte betrad Jörgen in vol ornaat de zaal. Fluisterend, nauw hoorbaar, stelde de prinses hem haar vraag.

Met achteloos gebaar — teeken van zijn innerlijke spanning — wierp Jörgen haar het bundeltje voor de voeten met de woorden: „Dit is het waaraan gij denkt, mijn bruid."

Aan den beul werd opgedragen het pakje te openen en onder doodsche stilte haalde hij aan de haren het afzichtelijke hoofd van den toovenaar eruit. Op hetzelfde oogenblik flitste een felle bliksemstraal langs de hemel, gevolgd door een ratelende donderslag. Het IJzeren Slot van den toovenaar aan de Oostzijde van de stad vergloeide in een witgekleurde vlam. Slechts enkele korrels hamerslag toonden de plaats waar eertijds het machtig blok ijzer had gestaan.

Weldra werd nu de bruiloft gevierd. Als een der voornaamste gasten zat de vreemdeling aan. Even met Jörgen alleen zijnde zeide hij: „Ik ga nu heen. Mijn plicht van dankbaarheid heb ik volbracht; van dankbaarheid die ik u verschuldigd was wegens het redden van mijn zaligheid. In dit doosje bevindt zich wat blauwig poeder, overgebleven van het ijzeren slot. Dit moet gij strooien in het bad dat uw bruid voor uw huwelijk zal nemen om de vlek van de toovenaar geheel te vernietigen!" Hierop vervluchtigde de gedaante; hij werd ijler en ijler en verdween ten slotte geheel; maar het langst bleven het was-bleeke gezicht met de gebroken starende oogen zichtbaar, bij Jörgen herinneringen opwekkend aan een gouden visch.

Kn. Kr.

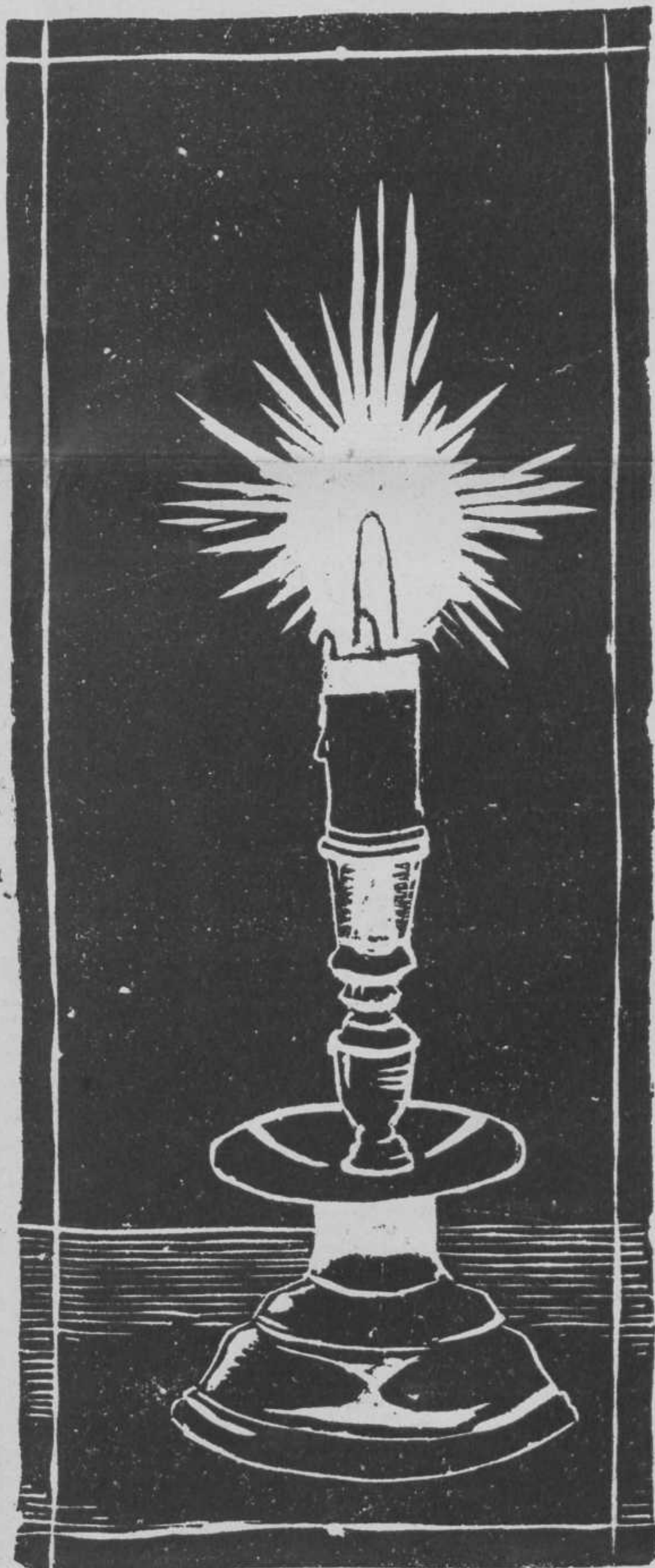
De Redactie wenscht U

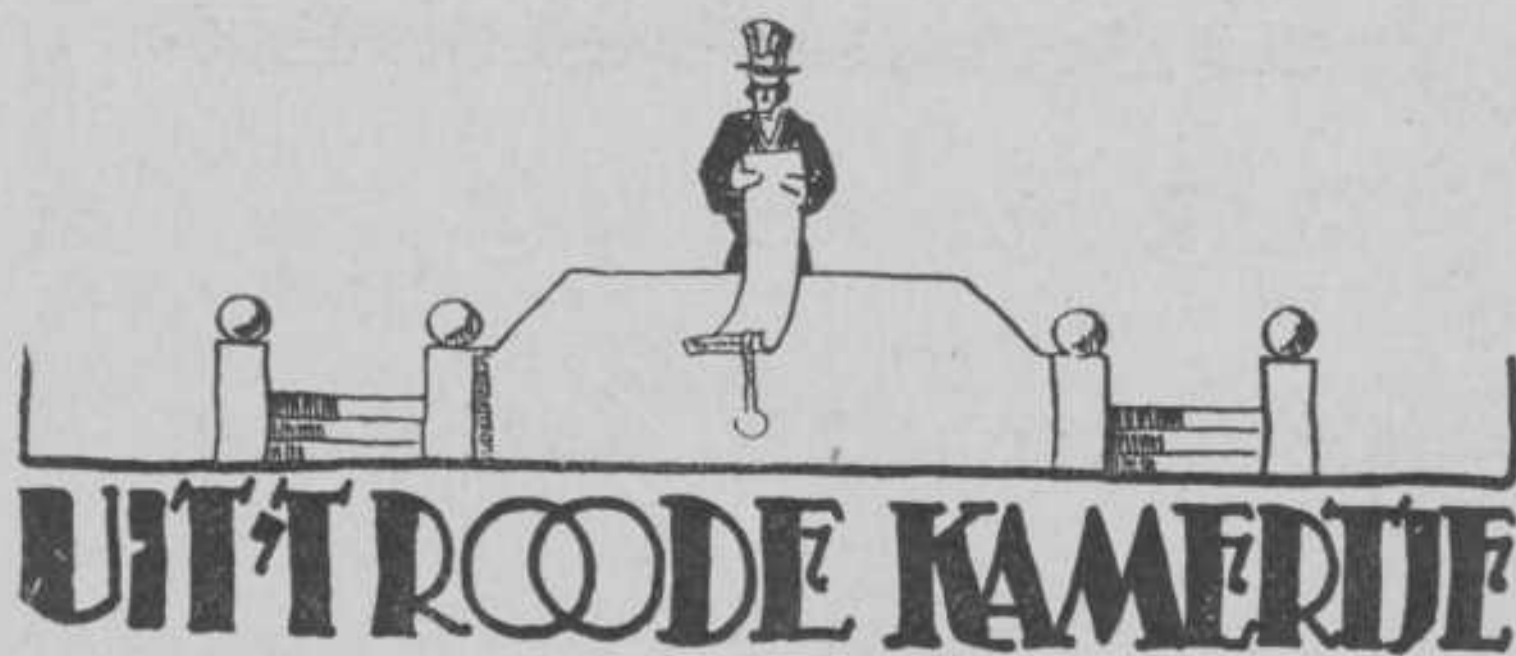
Een vroolijk Kerstfeest

en

een gelukkig Nieuwjaar

en hoopt dat de medewerking van
hare lezers in het komende jaar niet
achterwege zal blijven.

(Nagekomen).

STEM- EN SCHOUWBURG-COMMISSIE.

Bekendmaking.

De Stem- en Schouwburg-Commissie deelt aan de leden van het D.S.C. mede, dat zij, bij de eerste besprekingen met de Tooneelgezelschappen, welke de Schouwburgen in 's-Gravenhage bespelen tot haar genoegen het navolgende resultaat heeft verkregen:

1e. *Het Rotterdamsch-Hofstad Tooneel* (leiding: Cor van der Lugt-Melsert) is bereid voor leden van het D.S.C. bij de door hem in den Haag gegeven voorstellingen, *Parket*-plaatsen verkrijgbaar te stellen tegen den prijs van *een gulden*, op vertoon van de hieronder genoemde legitimatie-kaart. (Ongeveer de 8ste rij).

Uitgezonderd hiervan worden de voorstellingen:

- tegen z.g. „verhoogd” tarief;
- die op Feestdagen worden gegeven;
- die jubileum voorstellingen zijn.

2e. *De Princesse-Schouwburg* (Fritz Hirsch operette) stelt bij hare voorstellingen op alle rangen plaatsen beschikbaar, tegen de prijs, overeenkomende met dien van *een rang lager*.

Uitgezonderd hiervan worden de *Bioscoop-voorstellingen* in dit theater.

Ook deze reductie is slechts verkrijgbaar op vertoon van de legitimatie-kaart.

Regeling betreffende de legitimatie-kaarten.

De legitimatie-kaarten zijn kosteloos verkrijgbaar bij de Stem- en Schouwburg-Commissie; zij worden slechts aan leden van het D.S.C. uitgereikt.

Zij geven recht op reductie voor slechts één voorstelling per avond, en zijn *persoonlijk*.

Zij zijn slechts geldig voor het jaar van uitgifte, zoodat ieder jaar een nieuwe kaart dient te worden aangevraagd.

In geval van misbruik, zal het betreffende lid worden gestraft met intrekking der kaart, en eventueel met boete, overeenkomstig Hoofdstuk X, Artikel 3 der Corpwet.

Aangaande mogelijke, soortgelijke regelingen met de andere vooraanstaande tooneel-gezelschappen, deelt de Commissie mede, dat de besprekingen hiermede, nog gaande zijn.

De Commissie vestigt er de aandacht op, dat de bovengenoemde overeenkomst *bij wijze van proef* is aangegaan, hetgeen inhoudt, dat zij komt te vervallen, wanneer blijkt, dat het bezoek van studenten-zijde niet aan de verwachtingen voldoet.

Met nadruk dringt de Commissie erop aan, de geboden faciliteiten ook in de Kerstvacantie niet ongebruikt te laten, te meer daar er een buitengewoon groote belangstelling bij de leden voor het Schouwburgbezoek blijkt te bestaan.

Namens de Stem- en Schouwburg-Commissie:
C. S. TELDERS, *Secretaris*.

Corpsvrienden!

De Stem- en Schouwburgcommissie werkt voor U!

Beschaamt haar streven niet!

Three of the Best.

Famous Imported Cigarettes:

„CAMEL” (American)
„PALL MALL” (Virginia)
„REX OF EGYPT” (Egyptian)

Of all retailers

Special selections, also of
Havana- and Dutch Cigars

„AU CONDOR”
PLEIN 8 — THE HAGUE

Drogisterij
„De Vergulde Ton”

F. SIBBES

BREESTRAAT 53 hoek Achterom
TELEF. 161

Specialité's zooals:

Norit: f 0.45, f 0.75 en f 1.25

Formamint, Aspirin.

Verder zeer veel Binnen- en
buitenlandsche verpakte ge-
neesmiddelen, enz. enz.

Voor a.s. Feestdagen
ALSNOG VERKRIJGBAAR

PHOENIX-BOKBIER

in 1/2 Liter pullen 25 ct.
in pintjes . . . 15 ct.

waar niet verkrijgbaar, wende
men zich tot Hoofdagenschap:

W. BOEKENSTEIJN
MOLSLAAN 104-104^A — DELFT

De Verwarming
van Uw studeer-
vertrek met een

GASRADIATOR
OF
GASHAARD

is uiterst eenvoudig
en automatisch regelbaar

GEEN STOF
GEEN ASCH

Brandstofcontrole door middel van een tusschenmeter.
Boven een verbruik van 100 M³ per maand bedragen
de kosten slechts 2 1/2 cent per M³, waarvoor 3000
calorieën nuttig worden verkregen.

GRATIS INLICHTINGEN BIJ
DE GEMEENTEBEDRIJVEN DELFT, AFD. GAS

GERARD WALSchAP.

Een kleine tegenzin heb ik moeten overwinnen voor ik er toe kwam Walschap te hooren spreken „over en uit eigen werk”.

Immers, wat heeft een schrijver beter te geven dan zijn werk en wat kunnen vele anecdotische rariteiten uit zijn dagelijksch leven daar aan toe voegen of af dingen?

Integendeel vertroebelen de particulariteiten vaak de indruk van zijn werk, waar ieder werkelijk levend mensch met heel zijn kunnen aan arbeiden zal, om het beste en gaafste te maken dat hem mogelijk is.

Is de schrijver te oppervlakkig geweest, zijn geesteskind zal er oogenblikkelijk ook de sporen van dragen die tot een ieder, begaafd met onderscheidingsvermogen, zullen spreken als iets halfs. En niets is kwalijker te noemen als iets dat half gebleven is. En toch heeft deze tegenzin me niet kunnen verlaten tijdens de kennismaking met Walschap. Hier was te proeven dat het geheel ingesteld was op, wat ik wil aanduiden met een litterair-Bijenkorf publiek. Maar dit in aanmerking genomen was het geheel zeer pakkend en kiesch ingekleed en vooral, ten gehore gebracht.

Toch was, naar mijn meening, met een beter overleg tusschen het Bestuur van het Dietsch Studenten Verbond en Gerard Walschap, deze lezing op een nog beter plan gebracht en dan had het Dietsch Stud. Verbond een buitengewoon verdienstelijk werk gedaan. En . . . het had met nog meer recht haar volle verachting de wegblijvers voor de voeten kunnen werpen. Het is ronduit bedroevend te noemen, dat een auditorium van ongeveer 20 personen de schrale oogst is voor Walschap en het Dietsch Stud. Verbond.

Verfoeilijke, laksche bende, die weer eens de kans voorbij hebt laten gaan met een merkwaardige figuur uit de Nederlandsche litteratuur kennis te maken, uit de jonge garde der schrijvers die zoo de volle belangstelling waard is, met haar werk. Ik kan deze afwezige schare niet anders dan een hartgrondig stik-in-Oppenheim-en-Ivans-en-verdwiijn toewenschen. Vermoeien zal ik U niet met de kleine en groote gebeurtenissen, die Walschap zelf aanwees als van zeer veel belang voor de richting waarin zijn loopbaan gegaan is. Dat Walschap geen schilder is geworden, hoewel hij zijn prettigste uren beleefde als hij mocht teekenen en schilderen, het kan ons betrekkelijk koud laten, nu we met de dichter Walschap te rekenen hebben. Dat echter de mensch zich buiten zich zelf geplaatst voelt als hij zich moet gaan „bevrijden” van de gestalten die hij als dichter een eigen leven moet geven: dan hebben we met de voor ons werkelijke Walschap te maken. Hij noemt zich zelf een ongenietbaar persoon in deze periodes, één die zijn normale bedoening verlaten heeft. Lang duren deze periodes, volgens zijn zeggen, want ieder woord dat neergeschreven wordt, moet raak zijn, moet volkomen de zaak omvatten. De „wild-weg” methode die tien woorden neerschrijft, in de goede verwachting, dat er wel één is die volop goed is en, zoo niet, dan zullen alle tien samen het wel goed weergeven, is niet de zijne. Dit raakt inderdaad het wezen van Walschaps werk, hierdoor krijgt het een heldere beteekenis voor ons, want het karakter wordt er volkomen mee weergegeven. Niet om de bron van inkomsten wordt het geschreven, niet om de faam — „die kunt ge van me gestolen krijgen” zegt Walschap — maar omdat het móét, het moet uit hem weg. Maar is het, na dit wordingsproces, geboren, dan is voor de schrijver zelf elke band gebroken met zijn boek. Het is zijn eigen leven begonnen en voor de schepper heeft het zijn greep verloren. Lichtelijk geposeerd klinkt echter zijn uitspraak dat Walschap nog nimmer een boek van Walschap las. Maar laten we deze woorden voor wat ze waard zijn, duidelijk wordt het ons dat zoo iemand uit de grond van zijn hart kan zeggen: „ik begrijp niet dat er menschen zijn die niet over zichzelf kunnen praten; ieder werkelijk rijk-levend mensch heeft in zich een bron van avonturen die hem steeds geboeid houden.

Arm moeten diegenen zijn die na enkele minuten reeds leeggepraat zijn over zich zelf.”

Maar dit alles moge als inleiding gelden voor het eigenlijke werk zelf. Hier moest mijn tegenzin vallen!

Dit proza — Walschap las een fragment voor uit „Celibaat” — is, ondanks zijn wel overwogen en afgewogen woorden, tintelend en helder. Het heeft niets van het afgepriegelde dat door de minutieuze wordingsgang veroorzaakt zou kunnen zijn. In korte scherpe teekening worden ons personen en atmosfeer

SMAADSCHRIFT.

Het stuk stelt een rechtzitting voor, waarbij de rechtbank op het tooneel en de leden van de pers, jury en het publiek in de Zaal geacht worden plaats genomen te hebben.

Het behandelt de aanklacht wegens smaadschrift van een Engelsch edelman, Sir Mark Loddon, tegen een blad, dat sensationele onthullingen gedaan had over zijn persoon. Deze, als Engelsch officier in de oorlog gewond en „shell-shocked” in Duitsche krijgsgevangenschap geraakt, werd ten laste gelegd niet de baronet te zijn waar hij zich voor uitgaf, maar een medekrijgsgevangene Frank Wellney, die zich, steunende op hun gelijkens, de bezittingen en titel van Loddon had toegeëigend. Deze onthullingen waren geplaatst geweest op de voorpagina van het, op politiek gebied vijandige blad. Loddon verklaart door de granaatschok en daarop uitgebroken brand zijn geheugen voor daarvoor plaats gehad hebbende gebeurtenissen verloren te hebben. De advocaat van de gedaagde partij, Mr. Foxley voert dit, met een menigte overeenstemmingen van de persoon van Sir Mark en Wellney, aan als bewijs. Zoover gaat de advocaat dan in zijn pleidooi dat hij de eischer, als Wellney, de moord op Sir Mark in min of meer bedekte termen ten laste legt. Snel stapelen zich de bewijzen op. De verklaringen der verschillende twijfelachtige getuigen kunnen echter grootendeels door Loddon's advocaat worden ontzenuwd. De getuigen blijken betaald te worden door het blad, en het familielid van Sir Mark dat na hem en zijn zoon de eerste aanspraken op de goederen en titel heeft. Hierna treedt op als getuige een Belgisch dokter van een krankzinnigengesticht, die als tastbare bewijzen de uniformjas van Loddon, en de persoon die hij hierin gekleed gevonden had, meebracht. Deze man was zijn verstand volkomen kwijt, en was als door een wonder in leven gebleven. Hij was gevonden met ingeslagen schedel en verbrijzelde rechterarm.

Samen waren Loddon en Wellney met een derde officier uit het Duitsche krijgsgevangenkamp gevlucht. Op een duistere avond waren deze drie elkaar kwijt geraakt en had later Capt. Buckenham, de derde persoon, Loddon, naar hij meende, met ingeslagen schedel aangetroffen. Hierop berustte zijn getuigenis dat Wellney Loddon vermoord had om zich daarna voor hem uit te geven.

Bij het binnenvoeren van de ongelukkige stompzinnige schrikt Loddon hevig, waardoor zelfs zijn vrouw aan hem begint te twijfelen. Door deze laatste slag overweldigd valt hij flauw en wordt de rechtzitting geschorst.

Bij de heropening, de volgende morgen, verteld Loddon dan tot het uiterste gedreven, als een gebroken man de ware toedracht van zijn ontsnapping. De ongelukkige was een Duitsch soldaat geweest dien hij als beest neergeslagen had en gedood dacht te hebben om zijn vlucht te kunnen voortzetten en met wien hij de kleeren had verwisseld.

Door de slag van het wantrouwen van zijn vrouw, keert dan bij Loddon langzaam zijn geheugen terug en hij kan zich rechtvaardigen door eenige overtuigende bijzonderheden.

Van begin tot einde heeft het stuk door zijn dramatisch verloop ons in spanning gehouden, waartoe de levendige kruisverhooren en debatten het hunne bijdroegen. Het spel van Van der Lugt trof ons door zijn fijne mimiek waarop deze rol geheel steunt. Groot was de tegenstelling tusschen Sir Wilfred Kelling, pleiter van de eischer en Mr. Foxley, advocaat van kwade zaken, hoewel de laatste zijn nederlaag ten slotte ruitelijk bekende. Zeer goed waren verder nog de Lord-rechter en de getuigen. Over het geheel genomen naar onze meening een vlot en goed gespeeld stuk.

HT. Kn.

glashelder voorgezet. En, hoewel het boek „Celibaat” me bekend was, hier kreeg het een andere kleur, een nieuw leven en werkelijkheid.

Koeler en toch belangwekkender dan de indruk die het, al lezende, op me gemaakt had. Maar ik wil niet dieper trachten te gaan met mijn omschrijving, de levendige indruk die het op de hoorders maakt is niet weer te geven.

Deze lezing had een heel veel grootere belangstelling verdiend dan haar toebedeeld is geweest! Het Bestuur van het Dietsch Stud. Verbond komt, met behoud van de gemaakte opmerking, veel lof toe voor zijn poging ons in nauw contact te brengen met Vlaamsche schrijvers.

En wanneer zijn Bestuur dan homogeen gekleed gaat in stemmig jacquet en zijn President — o, neem mij niet kwalijk — zijn Voorzitter een rustiger en beheerschter inleiding en slotwoord weet te treffen, ziet, dan kunnen we het nog vele malen dankbaar zijn.

H. v. DOORNINCK.

D. S. H. C. I—BLOEMENDAAL II.

D. S. H. C. II—H. H. IJ. C. VIII 3—1.

Op Zondag 16 December raakte het tweede hockey-elftal te Waalsdorp slaags met de zilver-wijnroden. Op een enkele uitzondering na was het geheel elftal zeer zenuwachtig, hetgeen dan ook het spel niet ten goede kwam. Precies op tijd werd begonnen en H. H. IJ. C. deed een aanval. Aardig samenspelende brachten ze de bal op en de Delftsche doelman had het nakijken. Aangemoedigd door dit succes gingen de jongens geestdriftig strijden en maakten bijna nog een goal. Overigens

Hoofdstuk I: Het kamp van onze strijdmakkers, oftewel: In de logeerkamer.

Gezeten op het lit(s) jumeau(x) zette ons aller opperhoofd Spillebeen (in de kampong meer bekend onder de naam van Pieps-junior-met-de-beenen) zijn strategische plannen uiteen. In een hoekje van het vertrek, met een zelfbewuste glimlach over 't gelaat, zat onze center-voor, een van Winnetou's roemruchte zonen, zijn tomahawk te slijpen op de stalen spieren van onze links-back, Baby-Face Jr. De heer Pot, zoojuist met een geheel nieuw repertoire van taclehaak- en duw-trucs uit Parijs gearriveerd, gaf op staande voet een klein specimen van zijn kunnen op de kuiten van de heer Bregmans. De bekende Berlijnsche zakenman, Kommerzienrat Freiherr von Schönfeld trachtte aan de doelman een paar nieuwe legguards te verkoopen waarop echter onze keeper met een kalm, doch beslist gebaar de Joden-Nazi van de trap wierp. De andere oorlogsmakkers, waaronder onze bekende pijlsnelle Roodhuiden een bijzonder spraakgebrek aan de dag legden, onderbraken de hoofdmans voortdurend met hun wilde strijdkreten. Toen deze laatste dan ook vastberaden de oorlogsverklaring ondertekende, verscheurde een bloeddorstig gehuil de rust in onze vreedzame kampong.

Hoofdstuk II:

- 1—0
- 2—0 (2 toeschouwers worden v. h. veld gedragen).
- 3—0 (2 agenten trachten de heer Pot van zijn voornemens af te brengen).
- 4—0 Het is mislukt.

Wapenstilstand

- 5—0 (President en secretaris vertegenwoordigen de D.S.H.C. ter begrafenis).
- 6—0 De Heer Pot is zoojuist ontslagen.
- 7—0 Baby-Face zet de laatst overgebleven tegenstander voor zijn mitrailleur.

Vredesverklaring

Hoofdstuk III:

Onze sportjournalist is er in geslaagd eenige der overwinnaars te polsen over de strijd.

Zoo vroegen wij belangstellend: En mijnheer Pot, acht u de overwinning verdiend? Een spottende glimlach gleed over zijn lippen, en even voor dat hij wederom verdween mompelde hij nog: „van de sokken!” Een bescheiden, zwijgzaam iemand toch is hij, prevelde mijn collega, en hij had gelijk.

En, mijnheer Pieps Jr.!!!

Mijnheer Pieps Jr., liep boos weg „Schande! schande!” prevelde hij. „Zoo'n broek, en een meisje, en dat doet onze jas.”

Freiherr von Schönfeld trachtte nog steeds met de beenbeschermers onder zijn arm de doelman aan te klampen, wij durfden er ons hier niet meer in te mengen.

Nog even slaagden wij er in, met Baby Face Junior in contact te komen.

Mijnheer wat denkt U van de doelman?

Goed, zei hij, heel goed, het is zonde dat zijn sportieve poging om de eenige bal die binnen zijn bereik kwam, in zijn heiligdom te werken, nog juist is mislukt.

De anderen hadden zich reeds weer in hun kampong teruggetrokken behalve Freiherr von Schönfeld die wij wederom met zijn beenbeschermers onder aan de trap aantreffen.

J. J. BLIJDENSTEIN.

A. v. DOORNINCK.

zat de Delftsche voorhoede ook niet stil. Met een goed schot maakte de middenvoor gelijk (1—1). Daarna werd de thee geserveerd. Na de rust maakte Delft een goal uit een strafcorner en Veldkamp herstelde zich door een subliem doelpunt. Verder gebeurde er niets meer zoodat het resultaat 3—1 was, volgens de toeschouwers een geflatteerde zege. Na nog wat te hebben nagekaart en een heerlijke douche genomen te hebben keerde ieder voldaan huiswaarts.

Linksbinnen.

